

Ririro

Maya de Bij en de libelle

Vol goede moed en met veel zin in een nieuw avontuur vloog Maya over de groene weilanden. Onderweg was ze al veel andere insecten tegengekomen die haar vaak vrolijk gedag zeiden. Ze vond het heerlijk om van haar vrijheid te genieten maar soms voelde ze zich ook een beetje schuldig, wetende dat haar bijenvolk elke dag hun drukke werkzaamheden volbracht.

Aan de rand van een vijver streek Maya neer om wat uit te rusten onder het blad van een waterlelie. Ze was net bezig haar vleugels glad te strijken toen er een blauwe vlieg landde op het blad naast haar.

“Wat doe jij hier op mijn blad?” vroeg de blauwe vlieg nors. Maya schrok er een beetje van en riep op hardere toon dan ze eigenlijk had willen doen: “Is het zo erg als ik hier even een beetje uitrust?”

Juffrouw Cassandra had haar verteld dat bijen in de insectenwereld als belangrijk werden gezien en ook overeenkomstig behandeld werden. Nu kon ze meteen zien of dat inderdaad waar was. De blauwe vlieg leek zich inderdaad niet op zijn gemak te voelen. Dat zag ze duidelijk. Hij wipte van zijn blad naar een blad boven Maya en zei: “Je zou moeten werken. Als Bij zou je dat zeker moeten doen. Maar als je wilt rusten is dat prima. Dan wacht ik hier wel even.”

“Er zijn toch genoeg bladeren?”merkte Maya op.

“Ze zijn allemaal verhuurd,” zei de blauwe vlieg. “Tegenwoordig ben je blij dat je een stuk grond je eigen bezit kan noemen. Als mijn voorganger twee dagen geleden niet door een kikker was opgegeten, zou ik nog steeds geen fatsoenlijke plek hebben om te wonen. Het is echt niet prettig om elke nacht een andere verblijfplaats te moeten zoeken. Niet iedereen heeft zo’n goed geordend leven als jullie Bijen. Maar ik zal me even voorstellen, mijn naam is Jack Christopher.

Maya zweeg en bedacht hoe vreselijk het moest zijn om in de klauwen van een kikker te vallen.

"Zijn er veel kikkers in het meer?" vroeg ze, zich naar het midden van het blad verplaatsend om niet gezien te worden vanaf het water.

De blauwe vlieg lachte. "De kikker kan je van onderaf zien als de zon schijnt, want dan is het blad transparant. Hij ziet je perfect op mijn blad zitten."

Opeens voelde Maya zich niet erg op haar gemak op het blad. Ze stond op het punt om weg te vliegen, toen Jack Christopher op werd gepakt door een grote, glinsterende Libelle. Zonder na te denken, riep ze: "Laat de blauwe vlieg onmiddellijk los! Je hebt het recht niet om zomaar willekeurig iemand op te willen eten!" De Libelle draaide zich naar Maya toe. Ze schrok van haar grote omvang en rilde als een rietje. "Waarom niet? Wat is er aan de hand, kind?" vroeg de Libelle op een verrassend vriendelijke toon.

"Laat hem alsjeblieft gaan," riep Maya en de tranen sprongen haar in de ogen. "Zijn naam is Jack Christopher." De Libelle glimlachte. "Waarom, kleintje?" Maya stamelde hulpeloos. "Oh, het is zo'n aardige, charmante heer en hij heeft je nooit kwaad gedaan, voor zover ik weet." De Libelle keek Jack Christopher peinzend aan. "Ja, hij is een lieve kleine kerel," antwoordde de Libelle en HAP! Daar ging Jack Christopher door haar keel. Even wist Maya niets te zeggen. Met afgrijzen hoorde ze de Libelle knabbelen en knagen. Onthutst keek ze de Libelle aan.

"Stel je niet zo aan," zei de Libelle. "Je gevoeligheid maakt geen indruk op me. Jullie Bijen zijn geen haar beter. Wat ben jij aan het doen hier? Blijkbaar ben je nog heel jong en weet je nog niets van het leven. Iedereen hier in de natuur heeft een eigen plaats en een eigen taak. Jij hebt waarschijnlijk nog een hoop te leren. Hou dus maar op mij de les te lezen."

"Waag het maar niet een stap dichterbij te komen," riep Maya, "want als je dat doet, zal ik mijn angel op je gebruiken." De Libelle wierp haar een boze blik toe en sprak langzaam en dreigend: "Libellen leven op goede voet met de Bijen en bedreigen elkaar niet."

"Nou dat lijkt me heel verstandig," zei Maya.

De Libelle bereidde zich voor om verder te vliegen en spreidde haar kristallen vleugels uit om over het meer te vliegen. Het zonlicht op het water zorgde voor een schittering op de vleugels en dat was zo'n prachtig gezicht, dat Maya even helemaal haar vriend Jack Christopher vergat en ook haar angst.

"Wat prachtig!" riep ze.

"Bedoel je mij?" vroeg de Libelle verbaasd, maar voegde er snel aan toe: "Ja, ik weet dat ik er fantastisch uitzie. Laatst werd ik gespot door mensen aan de oever van de rivier en spraken ze over mijn mooie verschijning."

"Mensen?" riep Maya uit, want ze was erg nieuwsgierig naar het mensenvolk. "Heb je mensen gezien?"

"Natuurlijk," zei de Libelle, "maar je zult wel erg veel interesse hebben in mijn naam. Ik heet Lovedear."

"Ach, vertel me liever iets meer over de mensen," onderbrak Maya de libelle. "Hebben mensen ook een angel?"

"Oh nee, zeker niet," antwoordde de Libelle en ze ging op het blad naast die van Maya zitten. "Nee, mensen hebben ergere wapens tegen ons. Ze zijn erg gevaarlijk. Er is geen ziel die niet bang voor hen is."

"Proberen ze je te pakken te krijgen?" vroeg Maya opgewonden.

"Ja, begrijp je niet waarom?" Juffrouw Lovedear wierp een blik op haar vleugels. "Ik heb zelden een mens ontmoet die niet heeft geprobeerd me te vangen."

"Maar waarom?" vroeg Maya trillend.

"Nou, kijk," zei juffrouw Lovedear met een bescheiden grijns en een hangende, zijdelingse blik, "er is iets aantrekkelijks aan ons Libellen. Dat is de enige reden die ik weet."

"Om jullie op te eten?" vroeg Maya.

“Nee, dat denk ik niet,” zei de Libelle, “voor zover ik weet, eten mensen geen Libellen. Het is meer een soort sport. Mensen zijn moordlustig. Ze doen het voor de lol. Maar ik zie aan je gezicht dat je er niets van gelooft?”

‘Natuurlijk betwijfel ik het,’ riep Maya verontwaardigd. Juffrouw Lovedear haalde haar glinsterende schouders op. “Ik zal je een verschrikkelijk verhaal vertellen. Mijn broer had een veel belovende toekomst voor zich, maar werd op een dag gevangen door een kindmens. Hij werd in een pot gedaan met het deksel erop. Mijn arme broer kreeg al snel geen lucht meer en ging dood. Dat is toch een verschrikkelijk manier om te sterven, vind je niet?” Er rolde een traan over de wang van de Libelle. “Ik moet elke dag nog aan hem denken.”

“Verschrikkelijk,” fluisterde Maya en ze voelde zich ellendig door het trieste verhaal.

“Heb jij ooit verdriet gehad in je leven?” vroeg de Libelle.

“Nee,” zei Maya, eigenlijk ben ik tot nu toe altijd gelukkig geweest.”

“Dan mag je de hemel dankbaar zijn,” zei juffrouw Lovedear. “Maar nu moet ik gaan. Als je wilt vertel ik je een andere keer nog wel meer. Dag, Maya!” En toen vloog ze weg.

Maya hoorde haar nog een liedje zingen. Daarna vond Maya het ook voor zichzelf tijd om op te stappen en hief haar eigen vleugels op om haar eigen weg verder te gaan.

